

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.»

Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar». Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Así dice el Señor:

«Guardad el derecho, practicad la justicia, que mi salvación está para llegar y se va a revelar mi victoria. A los extranjeros que se han dado al Señor, para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que guardan el sábado sin profanarlo y perseveran en mi alianza: los traeré a mi Monte Santo, los alegraré en mi casa de oración; aceptaré sobre mi altar sus holocaustos y sacrificios, porque mi casa es casa de oración y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges la tierra con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 11,13-15.29-32)

Hermanos:

Os digo a vosotros, gentiles: Mientras sea vuestro apóstol, haré honor a mi ministerio, por ver si despierto emulación en los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Si su reprobación es reconciliación del mundo, ¿qué será su reintegración sino un volver de la muerte a la vida? Los dones y la llamada de Dios son irrevocables. Vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios; pero ahora, al desobedecer ellos, habéis obtenido misericordia. Así también ellos que ahora no obedecen, con ocasión de la misericordia obtenida por vosotros, alcanzarán misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró al país de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo.» Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando.» Él les contestó: «Sólo me han enviado a las ovejas descarriadas de Israel.» Ella los alcanzó y se postró ante él, y le pidió de rodillas: «Señor, socórreme.» Él le contestó: «No está bien echar a los perros el pan de los hijos.» Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perros comen las migajas que caen de la mesa de los amos.» Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas.» En aquel momento quedó curada su hija.

Jesús guareix la dona cananea. Miniatura d'un Evangeluari, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Aquesta imatge parla

COMENTARI

La fe de la fenícia (cananea)

L'episodi de la guarició de la filla de la dona fenícia, Mateu l'ha tret de Marc. Tanmateix, Mateu li ha conferit un sentit més en consonància amb la seva visió de l'actuació de Jesús fora dels límits d'Israel. Ho fa sobretot amb dues observacions. La primera subratlla que Jesús es mostra molt poc receptiu a la petició de la dona. Mateu ho remarca perquè Jesús no li fa cap cas: «No li contestà ni una paraula». Una actitud sorprenent, atesa l'atenció que mostra Jesús pels malalts en Mateu. Però a aquesta reticència encara s'hi afegeix una altra nota: els deixebles s'acosten a Jesús per dir-li que la insistència de la dona es fa pesada.

Amb aquests dos subratllats, que no són a Marc, la petició de la dona és insistent i feixuga. Però, ensems, deixa entreveure una confiança extraordinària en Jesús i en la seva capacitat de guarir la seva filla.

La segona observació de Mateu rebla el clau de la negativa de Jesús. En la seva resposta als deixebles, Jesús remarca: «Només (cal notar l'adverbi) he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel». Això ja ho havia recomanat als deixebles en el seu discurs de missió: «No us encamineu a la terra de pagans, aneu a les ovelles perdudes de la casa d'Israel» (10,6). L'ensenyament de Jesús segons Mateu sembla clar i definit. No hi ha dubte que té versemblança històrica.

Tanmateix, la insistència de la dona és tan gran que Jesús, després de tornar-li a dir que ell ha estat enviat a Israel («els fills» són els jueus, «els cadells» són els pagans), acaba concedint-li la guarició de la filla de lluny estant. Cal notar què li diu Jesús a la dona (no li deia pas a Marc): «Dona, la teva fe és molt gran, que es faci com demanes». La fe de la cananea eixampla l'horitzó de la missió. Com ho va fer també la fe del centurió (Mt 8,5-13). És el que va passar a Síria: els no jueus van creure i van ser acceptats en l'Església. L'Església de Jesús, a Mateu, serà clarament oberta a tothom (cf. Ac 13,19-22).

ENTREVISTA

ANTON M. VILARRUBIAS

Riquesa espiritual i humana

El claretà Anton M. Vilarrubias va descobrir l'Església copta d'Egipte, formada per 10 milions de persones —a les quals se'ls dificulta el pa i la vida en diverses àrees de la societat—, en un viatge d'esperit ecumènic organitzat des de París.

Com viviu, com a missioner claretà, el moment actual de l'Església a Egipte?

La descoberta de l'Església copta d'Egipte va ser al Centre Copte Ecumènic Anàfora, entre El Caire i Alexandria, i va coincidir amb la meua retirada del camp acadèmic, d'història de l'art concretament. Es van acabar els viatges a Itàlia i sempre més m'he dedicat a les comunitats cristianes de l'Orient Mitjà. Va ser una conversió personal.

Quin és el paper de la missió avui?

L'ecumenisme és un talismà de la missió d'avui, perquè el camí de l'ecumenisme el marca l'Esperit. Hom hi creu poc en l'ecumenisme, però sense una fe entregada no hi pot haver ecumenisme ni missió evangèlica, només treball de funcionari. Tots els cristians tenim un mateix ADN: Jesucrist. Cal tenir-ho present.

Veieu més difícils per a nosaltres els temps actuals que el temps de sant Antoni Maria Claret?

Els seguidors de Jesús mai no han tingut unes circumstàncies tan favorables com avui. Hem redescobert l'Esperit Sant en l'acció missionera, ens acostem directament a la persona de Jesús, rellegim el Divendres Sant en els nostres entorns. Posseïm una riquesa incommensurable en el coneixement i l'hermenèutica bíblica i vivim una litúrgia sòbria i profunda que ens ajuden a compatir el pa i viure l'alegria del vi. El contacte amb les comunitats orientals m'ha ajudat a entendre i viure la renovació del Vaticà II. Els nostres temps són millors.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Les condicions de la sortida de l'Església

Si l'Església ha de *sortir*, com vol el papa Francesc, cal que sigui per anar a trobar els ciutadans. Les característiques «avui necessàries en tot lloc» que el Papa desitja per a l'anunci de l'Evangelí, s'han d'aplicar a la trobada en el cor de les nostres ciutats. En aquestes cal sobretot que l'Església «es faci paraula, es faci comunicació» (Pau VI, *Ecclesiam suam*), es faci conversa amb els conciutadans.

El mateix papa Francesc exposa les condicions característiques d'aquesta *sortida* de l'Església per anar cap als ciutadans en el n. 165 de l'exhortació *Evangelii gaudium*: 1. Que expressi —la trobada (l'anunci de l'Evangelí)— l'amor salvífic de Déu previ a tota obligació moral i religiosa; 2. Que no imposi la veritat; 3. Que apel·li a la llibertat; 4. Que estigui marcada per l'alegria, la paraula d'ànim i una crida a viure plenament; 5. Que tingui una integritat harmoniosa que no redueixi la predicació a unes poques doctrines a vegades més filosòfiques que evangèliques.

«Això —subratlla el papa Francesc— exigeix a l'evangelitzador certes actituds que ajuden a acollir millor l'anunci (de l'Evangelí de Jesucrist): proximitat, obertura al diàleg, paciència, acolliment cordial que no condemna» (*Evangelii gaudium*, n. 165, al final).

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja, Bèlgica, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Un requisito fundamental

Para gestionar adequadament una separació matrimonial mirando al bien de los hijos y llevar las cosas a buen término, hay un requisito que considero fundamental: la voluntad sincera de ambos padres de evitar el menor daño posible a sus hijos, y a ser posible que no sufran ninguno.

Pues ya lo sabe. Y si usted no está con este pleno convencimiento, porque tiene otras ideas en mente o está obcecado con otras prioridades, créame: devuelva este libro a la estantería en donde lo encontró o que le devuelva su importe. Ahora no le va a sacar partido.

Pero si está decidido a salir de la tormenta de preocupaciones en que se encuentra como coprotagonista de esta turbulenta situación de ruptura (que quizá usted mismo ha provocado o iniciado, o se la ha encontrado servida) y además se ve con ganas de no pensar reiterativamente sólo en sí mismo (o en el otro cónyuge) y en lo desgraciado que es uno (o en lo culpable que es el otro), para así poder dedicar su potencial mental y emocional para intentar educar bien a sus hijos..., probablemente este es el libro que usted necesita.

Una nota aclaratoria. A lo largo del libro y por razones obvias de agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino (tómelo aquí como neutro), de tal manera que cuando escribo *él/ellos, niño/s, hijo/s, padre/s o esposos*, me estoy refiriendo a los dos sexos; ya que cuando quiera especificar alguna característica diferencial con relación al sexo, escribiré claramente *ella o él, ellos o ellas, hijas o madres, esposa o esposo*, etcétera.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Cristianos en fiestas

No podemos dudar: aún sin haber repasado las estadísticas, podemos afirmar que miles de pueblos y ciudades celebran su fiesta patronal en agosto, y un tanto por ciento elevado en honor a la Virgen de la Asunción. Tradiciones familiares y locales se unen en torno al hecho religioso.

Cristianos y comunidades cristianas que comparten con los cercanos un motivo de alegría y de fiesta. ¿Cómo se nos reconocerá a los cristianos en medio de este colectivo festivo? Explicaba el papa Francisco que «armonía, testimonio, atención a los necesitados: son tres *pinceladas* de la imagen que representa a una comunidad cristiana».

«Es necesario construir un clima en el que reine la paz y la armonía». Sin espacio «para las murmuraciones, las envidias, las calumnias, las difamaciones», Jesús nos hace ver este camino de amor entre nosotros. Comunidad que «da testimonio de la resurrección de Jesucristo, de que Jesús está vivo entre nosotros».

Por último, Francisco nos invita a examinarnos: «¿Se ocupa mi comunidad de los pobres? ¿Es una comunidad pobre? ¿O pone la confianza en las riquezas, en el poder?».

Que el Espíritu Santo, oraba el Papa, «nos ayude a ir por este camino, el camino de quienes han renacido en el bautismo».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-19.20-21 / Mt 19,16-22]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-27ab. 27cd-28.30.35cd-36ab / Mt 19,23-30]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà).

20. □ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Dijous [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bono-sí i Maximia, màrtirs, patrons de Blanes.

22. □ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22, 34-40]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. ■ † Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Mare de Déu de la Font de la Salut. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

Edició: MCS del bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida, tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org
Web: www.bisbatlleida.org - Dip. legal B. 52212-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.